

ЛЮТИЙ 2022/2023 р.

6

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Лютий

Лютий морозець гукає –
Малюки нехай тікають.
То пройма до кісточок –
Одягаю коженушок,
Починаю в сніжки грати
Він хапає рученьята,
Одягаю рукавички –
А мороз щипає щічки.

Оксана Сенатович

Лютий

Місяць лютий на гостину
Кличе всю свою родину.
Та родина – не мала,
Суне й суне без числа.
Морозища, морозенки –
І великі, і маленькі,
Завірюхи клаповухі,
І сніжинки-балеринки,
І вітренко, і вітрисько –
Вже вони близенько-близько.
Ще до ночі в темнім борі
Вся родина буде в зборі.
Запита родину Лютий,
Чи то кожний добре взутий?
Геть у танець!.. – і зі сну
Збудять танцями весну.

Леся Пилип'юк Хто горобчиків лякає?

Із мітлою під пахвою,
Ніс і очі з буряка,
Стоїть баба під горою,
Горобців весь день ляка.

Горобці здаля питають:
– Ти жива чи не жива?
Я з горобчиків сміюся:
– Та це ж баба снігова!

Олесь Лупій

Лютий

Братик січня – білий лютий,
В білі валяночки взутий.
Біла шапка, рукавиці,
Тільки світяться очиці,
А личко рум'яне,
Як сонечко ранне.
Пустотливий січня братик
Кида в вікна сніг лапатий,
Сипле й сипле сніг під ноги,
Замітає всі дороги.
Братик січня не вгаває,
Поспішає, поспішає
Здогадався пустунець,
Що зимі іде кінець.

Маргарита Меденці Мудрий зайчик

Довгі вуха, куций хвіст
Скаче зайчик через міст.
Я кричу йому: «Ау-у-у!
Ось, несу тобі траву,
Зупинись косоокий,
Не тікай у ліс глибокий.
Я погладжу твої вуха
І пухнастого кожуха»
Має зайчик довгі вуха,
Але він мене не слуха.

Василь Голобородько

Мороз

Ти – у хату,
і він за тобою
у хату біжить.

Ти – надвір,
а він поза тобою
в хату летить.

На обкладинці журналу
ілюстрація художника С. Я.
Ковики-Алієва.

«Немає в людини нічого милішого над свою рідну землю. Де хто народився, де провів свої дитячі роки, до тієї землі прив'язується він усією душею на ціле життя. А хто, буває, відірветься від своєї рідної землі, той мріє завжди про неї, як про святість найбільшу».

(Іван Огієнко (1882-1972) – український церковний та громадський діяч, мовознавець, історик, педагог).

Чи знаєте ви, що...

*21 лютого –
Міжнародний
день
рідної мови*

Віктор Терен

Рідна мова

Як то гарно, любі діти,
У вікно вам виглядати!
В ньому все: тополі, квіти,
Сонце й поле біля хати.
На оте вікно ранкове,
Що голівки ваші гріє,
Схожа наша рідна мова –
Цілий світ вона відкриє!
Бережіть її малята,
Бо вона – віконце миле,
Що колись до нього мати
Піднесла вас, посадила.

Українські прислів'я та приказки про мову та слово

- Будь господарем своєму слову.
- Від красних слів язик не відсохне.
- Від меча рана загоїться, а від лихого слова – ніколи.
- Від солодких слів кислиці не посолодшають.
- Від теплого слова і лід розмерзається.
- Гостре словечко коле сердечко.
- Де мало слів, там більше правди.
- Де слова з ділом розходяться, там непорядки водяться.
- Добре слово краще, ніж готові гроші.
- Добрим словом мур проб'єш, а лихим і в двері не ввійдеш.
- З пісні слова не викидають і свого не вставляють.
- І від солодких слів буває гірко.
- Кого не б'є слово, тому й палиця не допоможе.
- Коня керують уздами, а чоловіка – словами.
- Красне слово – золотий ключ.
- Краще переконувати словами, як кулаками.
- Не гріє мене кожух, лиш слово гріє й тішить.
- Не кидай слова на вітер.
- Перше погадай, потім повідай.
- Птицю пізнати по пір'ю, а людину по мові.
- Рідна мова – не полова: її за вітром не розвієш.
- Слова пристають, як горох до стінки.
- Слово – вітер, письмо – ґрунт.
- Слово – не горобець, вилетить – не спіймаш.
- Слово до слова – зложиться мова.
- Слово може врятувати людину, слово може і вбити.
- Удар забувається, а слово пам'ятається.

У СВИТІ КАЗОК

Кожна народна казка про тварин – це повчальна алегорія, в якій кожна жива істота являє собою комплекс людських вад, або, навпаки, – позитивних рис характеру. Так, лисиця з одного боку символізує підступність і хитрість, а з іншого – мудрість та іронію. Заєць – похлипливий боягуз, і, одночасно – добре звірятко, яке може стати в пригоді. Вовк часом уособлює жадібність, а часом – виступає як сильна і вірна істота, що може бути щиро вдячною за зроблене їй добро.

Чому кенгуру стрибає (Австралійська народна казка)

У давню давнину, за казкових часів, кенгуру ходив на чотирьох ногах, як і решта тварин. Він не стрибає так, як тепер, зате вмів дуже швидко бігати. Кенгуру був соромливий і жив сам собі. Удень він звичайно лежав у затінку дерев, а вночі виходив у степ пастися. Якось, коли він спав під деревом, сталася страшна пожежа – зайнявся буш (так називаються австралійські ліси з низькорослих дерев і чагарів упереміш з високою травою). Кенгуру прокинувся і метнувся тікати, але вогонь наздогнав його.

Він біг крізь полум'я і дуже пообпікав передні лапи. Вони зробились набагато менші й почорніли. Кенгуру більше не міг бігти, а вогонь підступав з усіх боків. Кенгуру дуже злякався, побачивши, у якій він небезпеці. Він вирішив спробувати бігти на двох міцних задніх лапах і з допомогою довгого хвоста. І кенгуру пострибав. Дострибав до самого вогню, а тоді стрибнув якнайвище

й перескочив полум'я. Отак і стрибає він, поки врятувався від пожежі. Однак коли спробував знову побігти на чотирьох ногах, то побачив, що не може. Отож довелось йому знов стрибати. І так він стрибає ще й тепер. А коли ви поглянете на його передні лапи, то побачите, що вони в нього чорні – там, де кенгуру пообпікав їх за давніх-давніх часів.

Переклад Олега Ткачова.

Розмалюй.

Микола Вінграновський Іде кіт через лід

**Іде кіт через лід
чорнолапо на обід.
Коли чує він: зима
його біла підзива.
– Ти чого йдеш через лід
і лишаєш чорний слід?
– Бо я чорний, – каже кіт, –
я лишаю чорний слід.
Коли ж біла ти сама,
то білій тут дотемна.
І пішов кіт через лід
чорнолапо на обід.
Стала зимонька сумна:
за котом ішла весна.**

Л. Кондрацька

Лютий

**Лютий – місяць дуже лютий:
Запитає, в чому взутий?
Виє хуга-завірюха,
Не пускає без кожуха.
Але сонечко сміється,
Стиха до землі проб'ється,
Хоч частинку, хоч хвилинку,
А погріє її спинку.**

Йозеф Павлович

Маляр Мороз

Жив дідусь і бабуся. Був у них онук Радуз. Одного разу вранці Радуз проснувся і побачив – вікна розмальовані білими квітами. Доторкнувся їх пальцями, квіти були холодні, мов лід.

– Хто їх намалював? – запитав у бабусі.

– Маляр Мороз, – відповів дідусь.

Радуз не міг собі уявити, що це за маляр. Надворі мерзне, аж ніс закручує, а він цілу ніч малює собі, ніби нічого не трапилось..

– Я мушу його зблизька побачити, – сказав Радуз і належно до цього одягнувся. Обійшов будинок, але ніде нікого... Йому почало бути холодно, то й почав підсакувати на льоді. Раптом ноги підсковзнулись і Радуз руками упав і свіжий замет. З руками, правда, нічого не трапилось, але рукавиці – хвіть. Шукає їх, але не знаходить. Руки настільки замерзли, що у кімнату зайшов з плачем.

– Я дуже замерз, – каже кризь сльози.

– Це тому, бо тобі за нігті Мороз зайшов, – пояснив йому дідусь.

Тривало кілька хвилин, поки мороз зник. Онук вже не плакав, але ще більше дивувався:

– Хто подумав би, що маляр Мороз такий малий. Аж за нігті зайде.

Та малюнки у нього чудові – зразу ж у рамі.

*Зі словацької переклав
Іван Яцканин.*

Петро Сорока

Відважний морячок

Пливе листочок по воді,
А на листочку тім,
На радість всім, на подив всім
Стоїть зелений дім.

А в тому домику живе
Веселий слимачок,
Якого друзі звать давно –
Відважний морячок.
Він від зорі та до зорі
Мандрує по річці,
І не страшні йому соми
Й голодні окунці.

Він знає всіх на світі риб
І всіх на світі жаб,
Він бачив пум і кенгуру
І навіть баобаб.

Хоч дивом смерті він уник
Від гострозубих щук,
Та мріє ще про материк,
Де водиться бамбук.
Бо життя в світі без пригод
Це не для нього – ні!
Тому й мандрує по річці
На новому човні.

Леся Пилип'юк

Сів у човен бегемот

Сів у човен бегемот
Сів у човен Бегемот –
Поспішав в аеропорт.
Знають скрізь його тепер:
Він – відомий всім боксер!
Знов зібрався у дорогу,
Здобувати перемогу.
На цей раз – в краї далекі,
Де зимують всі лелеки.
Ми поклали в вертоліт
Для лелек від нас привіт.

З КНИЖКОВОЇ ПОЛИЦІ

Українська письменниця Словаччини **Маруся Няхай** (на фото) порадувала шанувальників поезії, бо ж появилася її нова поетична збірка – «**Стежками, застеленими осінню**» (видала Спілка українських письменників Словаччини).

У 1974 році дебютувала збіркою «Білі руки беріз». Видала поетичні збірки: «Чекаю тебе» (1981), «Мое ательє» (1986), «За старою брамою. Силуети» (2011). Вибрані поезії вийшли у перекладі Валерії Юрїчко на словацьку мову у збірці «Siluety» (2014).

Як зазначається у передмові Світлани Кочерги, «Стежка» Марусі Няхай запрошує до подорожі. То пряма, то звивиста, вона неквапливо розгортає цілі панорами, схоплені зірким поглядом і водночас вмить дивиться під ноги, аби не наступити на маленьку духмяну квітку, дарує обабіч джерела, з яких мандрівець, зупинившись, нап'ється чистої води, «озонує дихання», бринить і в'ється завше вгору, вгору, за видноколо...

Маруся Няхай

Світлячок

Ліс каменистий потемнів,
небо хмаровинням накрилося.
Крізь бархатну темряву
Світлячок галявину просвітлив.

В лісі загуло, зашуміло
Поміж непраними хмарами
серпок місяця чесав
розпатлані смереки та ялини.

Маруся Няхай

Світло

Внутрішнє світло
заряджає мої акумулятори.
Під його дотиком
по іншому бачу контури речей.

Виступають з анонімної зони,
під своїм іменем просинаються,
обходять стерильні вітрини,
мешкають в моєму домі.

Займають вигідне місце
в театрі бурхливого життя,
чи преріях безбережного світла
та у спогадах без кінця.

Ловлю думки

Помахом ловлю думки,
прибиваю до стіни,
бо збираються
відлетіти з ластівками
за Чумацький шлях.

З поштової скриньки

Чарівне Різдво в школі

Чарівне Різдво завітало і в Основну школу в Орябині. Тут відбулася святкова вистава перед батьками та гостями. Вступним словом відкрила свято директор школи Жанета Штефаник і привітала усіх із зимовими святами. Діти з школи та дитячих садочків із сіл Литманова і Орябина показали свій талант. Інтерпретація виявилась дуже цікавою. Вистава була ніби телевізійна програма. Із запальним танцем під пісню «Jingle Bells» виступив гурт Санта Клаусів. Також старшокласники показали вправну гру на ксилофонах і виконали відомий музичний твір М. Леонтовича «Щедрик». Учні колядува-

ли та вінчували різними мовами. Одною з частин програми була драматизація казки «Рукавичка» поставлена українською мовою на сучасний стиль, яка підняла настрої глядачам. Також не забудемо про шановних гостей, які завітали на свято та заколядували нам – це співацький фольклорний гурт Поляна з Орябина та Мартін Караш і його дружина. Виступ закінчився піснею під живу музику, яку підхопили і гості.

Після виступу у школі провели Різдвяну ярмарку. Відбувся розпродаж виробів, виготовлених руками учнів та вчителів нашої школи.

Марія Чулак, 7-ий клас.

Віктор Бабич

Мамина мова

Є така благодать –
Чути мамину мову,
Коли в ній мерехтять
Зорі в синь вечорову.

Коли в ній кризь життя,
Розвіваючи хмари,
Колосяться жита,
Гинуть війни і чвари.

Коли в ній кризь літа
Ллється музика Слова,
Малиніють уста
І пливе коліскова.

Коли чуємо в ній
Сплески жартів та сміху
І дитині малій
І бабусі на втіху.

Є така благодать!

Марійка Підгірянка

Ой, яка чудова,
Світла і багата
Українська мова,
Мова мамі й тата!
Мова мамі й тата,
діда і бабусі.
Знаю її добре,
ще краще навчуся.

Михайло Качалуба

Зима

Білий сніг
тихо ліг,
не впізнати доріг,
не впізнати стежок
в молоденький лісок, –
все загладив сніжок.

Марина Бабенко

Снігова казка вечірнього лісу

Настали часи, коли сніг став рідкісним гостем у наших краях. Його відсутність посяла великий смуток в душі, закохані в зиму. Напередодні свят сталося диво. Сніг ішов цілий день, хоча обіцяли дощ. Пухнасті мрії порушили прогнози невдах, і настав містичний час білої ковдри. Вечір у лісі. Тиша. Глибокий сон дерев. Я їду у глибини, там зовсім не страшно, ліс світиться сріблом. Згори зимовий сон охороняють посріблені шапки високих спокійних сосен. Сніг лежить витонченим візерунком на кожній гілочці. Невеликі кущі розцвіли «білими пухнастими квітами». Здається, що саме у цьому містичному вечірньому лісі народжується казка. Я чую спів дзвоників, бачу Санту на оленях, що летить по небу. І листопадовий світ дорослих умовностей ніколи не зруйнує цю дитячу мрію в душі. Можливо, лише у ті хвилини, коли в нас прокидаються діти, ми вертаємося до суті всіх речей? І стає так легко і так добре. Я гуляю лісом і бачу гірку, покраяну слідами від санчат. Я бачу розпашілих від щастя школярів, що жбурляють сніжками один в одного. О, якби вони знали, як би я зараз хотіла з ними!.. У мені живе якась доросла дитина, може, саме тому я люблю своїх студентів і щоразу пробачаю їм «сніжки в мою сторону»? Я бачу в дітях та молоді світанок нового дня. Безпосередність, допитливість, порив до нового, здатність дивуватися, здатність бути собою завжди. Це

безцінні риси, якими колись були наділені ми. Якими і досі наділені більшість із нас. Але не всі. Життєві обставини, різні дороги змінюють нас. Плине час, а ми обростаємо умовностями, стандартами, недовірою чи розчаруванням, якимсь особистим боєм, якимись спокусами шикарного, «статусного» життя, захопленням особистим розвитком і ще багато чим. Ми втрачаємо «тих» себе. Якою щирою буває юнацька дружба! Разом сміятися з будь-якої дрібниці, разом піти на ковзанку, побігти у ліс, поїхати в турпохід, піти на дискотеку, зустрітися на каві і т.д. Щиро радіти успіхам один одного, сумувати в негараздах та підтримувати в болі і смутку. Дзвонити просто так, а не тоді, коли щось треба. Дружити щиро і просто, а не через вигоду, не через те, що саме ця людина підходить мені за рівнем IQ. Просто так питати

«як у тебе справи, що нового, як ти взагалі?» Хто у ті юні-юні роки думає, що з часом таких людей у твоєму житті буде все менше? Що з часом і ти перестанеш бути таким? Це досить складні дискусійні питання, яким немає кінця-краю.

Сніг часто породжує в моїй душі якийсь порив. Сніг очищує землю і свідомість, приносить холод роздумів, який є дуже необхідним у житті. У лісі хтось зліпив сніговика-левенятка. Його глибокі очі мудро вдивлялися у білий серпанок між деревами, майстерно виліплена котяча мордочка із сосновими гілками замість вусів була дуже граційною. Сніг стихшено дарував красу світу, робив його чистим, нагадував про далекі білі вершини, до яких завжди летітиме душа. Лісові стежини були простелені найкоштовнішими килимами зими, і це було ненадовго, і це було короткочасною грудневою містерією, у якій, можливо, десь літали білі ельфи. Над землею розлилася снігова тиша – і накрила світ своїми казковими снами.

Розмалюй.

Мрія

(Без вітру не родить жито)

Слова Миколи Сома
Помірно

Музика Оскара Сандлера

Хвиля човника легкого
І цілує, і гойда.
Ширша моря голубого
Наша мрія молода.

Приспів:

Без вітру не родить жито,
Без вітру вода не шумить,
Без мрії не можна жити,
Не можна нікого любити.

Не вона до себе кличе
Неспокійні літа,
В небі чайкою кигиче,
В полі соколом зліта.

Приспів:

Заколосить вітер ниви,
Зацвітуть усі сади.
А тобі, щоб стать щасливим,
Треба мріяти завжди.

Приспів:

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Марина Павленко

Марина Павленко
(30 березня 1973, село Старині, Яворівський район, Львівська область) – українська поетеса, письменниця, художниця, науковець, педагог. Найвідоміші твори: «Як дожити до ста», «Півтора бажання», «Домовинок із палітрою», «Русалонька із 7-В, або Прокляття роду Кулаківських».

Незабаром родина переїхала на Черкащину. Саме завдяки батьку (вчителю української мови та літератури) Марина і почала писати перші твори. З відзнакою закінчила Уманський державний педінститут (нині університет) імені П. Г. Тичини. По закінченню вузу працює вчителькою початкових класів Уманської міської гімназії, а з 2000 року Марина Степанівна – викладач кафедри української літератури й українознавства рідного університету. Вона – кандидат педагогічних наук, доцент, автор багатьох наукових публікацій, методичних рекомендацій «У країні Лісових Дзвіночків», монографії про П. Тичину. Член національної спілки письменників України. Автор збірок поезій: «Бузкові зошити» (1997), «Час-папироть», «Душа осики», романів для підлітків «Русалонька із 7-В. ...», книги казок «Півтора бажання (Казки старої Ялосоветиної скрині)», повістей-казок «Домовичок з палітрою», «Домовичок повертається», повістей «Миколчині історії», «Чи шкідливо ходити покрівлями гаражів?». Як художниця, Марина Павленко проілюструвала чимало збірок (у тому числі й власні). Як художник-ілюстратор Марина Павленко стала відома завдяки оформленню видань своїх поетичних творів: «Чар-папироть» (2002 р.), «Душа осики» (2006 р.). За монографію «Тичининська формула українського патріотизму» Марина Степанівна Павленко удостоєна літературної премії «Благовіст». Член Національної спілки письменників України з 1997 року.

Марина Павленко

Найда

Найда – це Миколчин пес. Найда Миколку охороняє.

Якщо хлопчик надумає іти до Школи, Найда проводить його аж до воріт. І чекає за парканом, переховуючись від Прибиральниць та Завгоспа, аж поки Миколці не обриднуть уроки, й вони знову не будуть разом.

Школа – чужак. Вона тхне Миколчиними почервонілими вухами й зауваженнями в щоденнику. Школа вважає Миколку поганим учнем і навіть ледарем. Найда по-тайки завжди гарчить на Школу й не проти б її покусати.

Якщо ж Миколка до школи не йде, вони вдвох пересиджують уроки в Халабуді. Точніше, пересиджує Миколка – Найда сторожує біля входу.

Стіни Халабуди зроблено з дощок і фанери, вхід завішано старою мішковиною. А дах – зі шматків замшілого шиферу. Про Халабуду не знає ніхто в цілім світі, бо вона ген-ген на пустирищі, в дерезі. У ній Миколка ночує, коли Вітчим погрожує вбити його. Вітчим – чужак. Від нього несе часником, цигарками і перегаром. Вітчим обзиває Миколку байстрам, нахлібником, а Найду – шолудивим псом. Найда завжди гавкає на Вітчима й нападає, коли той без дрючка. Перебувши уроки, Миколка зі своїм другом вибираються на Вулицю. Там вони воюють із місцевою паруботою: Миколка шпурляє в хлопчаків камінням, а Найда бігає за

найдокучливішими. Хлопці – чужаки. Від них пахне домашніми пиріжками й новим шкіряним взуттям. Вони дразнять Миколку бомжем і безпритульним. Проте хай Миколка тільки скомандує – Найда вмить їм штани полатає.

Усі ВОНИ: Школа, Вітчим, хлопчак – не люблять Найдиного хазяїна. І пес один-єдиний, хто знає, що Миколка – герой, і що він хороший. Коли Найду, ще як був цуценям, ВОНИ кинули в багнюку, то не хто інший, а Миколка його врятував. Відтоді Найда став Миколчиним.

Натинявшись на Вулиці, вони йдуть на Смітник. На Смітнику можна знайти чимало потрібних речей, а то чим-небудь і поживитись. Миколка нишпорить, а Найда стереже добуті скарби від нічийних собак.

Буває, замість іти на Смітник, вони блукають Дворами. Там теж можна дещо підібрати.

Он лежить на лавці яскравий, просто-таки пречудовий Конструктор. Його власниця, маленька Дівчинка, самотньо порпається в пісочку.

Найда не певен, що Миколка чинить правильно. Але розуміє, що такого яскравого, пречудового Конструктора в нього ніколи не було. До того ж нащо Конструктор – Дівчинці? І ось вони вже, ледве стримуючись, щоб не побігти, поспішають у бік Халабуди. А яскравий, просто-таки пречудовий Кон-

структор побрязкує в Миколчиних руках. Аж тут іззаду хапає Миколку за комір її Тато. Вони змушені повернутись до Двору. Дівчинка плаче. Її Тато лає Миколку. Дівчинка і її Тато – чужаки. Від Дівчинки смердить милом і цукерками, від Тата – потом, тяжкою роботою і любов'ю до своєї Дівчинки. Найда навіть гидує кусати їх, тільки погрозовливо шкирить зуби.

Миколка віддає Конструктора, похмуро колупаючи землю носом порваної кровівки. Яка ганьба! Краще б Найда з'їв дохлу мишу! Краще б його подряпали прибудні коти!

– Найдо, за мною! – бадьориться Миколка.

Найда робить хвоста «бубликом»: ду-уже нам потрібні ваші нікчемні Конструктори!

З гідністю гавкнувши на прощання, Найда вибігає з Двору. Вслід за своїм незмінним героєм і повелителем.

Василь Голобородько

Ковзанка

Дівчинка з ковзанки іде –
пальто її у снігу,
наче щоки,
коли б от медяник їла.

Куточок кулінарії

Курочка, запечена на рисовій перині

Продукти:

4 шт. курячих гомілок,
125 г довгозернистого рису,
300 мл води,
60 г цибулі,
70 г моркви,
50 г зеленого горошку,
30 мл олії,
сіль,
чорний мелений перець

ПРИГОТУВАННЯ:

Ретельно промий курячі гомілки, натри їх з усіх сторін сіллю та чорним меленим перцем і залиш на 30 хв. Почисть цибулю та моркву. Половину моркви натри на крупній тертці. Решту моркви й цибулю наріж невеликими кубиками.

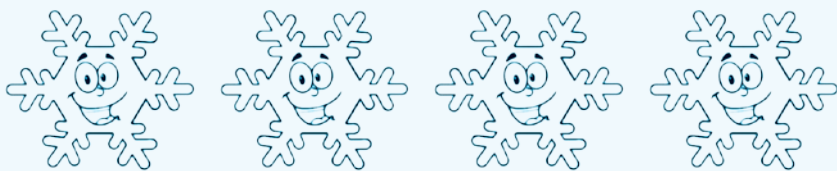
Підсмаж цибулю на олії до прозорості. Додай натерту та нарізану моркву і обсмажуй, помішуючи, ще 2–3 хв. Промий рис. Доведи до кипіння воду. Розчини в ній сіль. Перемішай рис, горошок, обсмажені овочі й чорний мелений перець. Виклади цю суміш у жаротривку форму з бортиками. Згори виклади замариновані гомілки. Налий у форму орієнтовано. Щільно накрив форму харчовою фольгою і переклади її в духовку, розігріту до 200 °С. Готуй 40 хв., а далі зніми фольгу й готуй ще 10 хв для утворення на гомілках золотистої скоринки.

Володимир Присяжний

Тремтить сніжинка на порозі,
зоря сіє над селом.
Святвечір квітне на морозі,
так пахне сіном під столом..
А у світлиці жде бабуся.
Вже ніч засвічує звізду.
Несуть Ангели на обрусі
кутю і вічну коляду.
Воскову свічку, як долю,
засвітить мати на столі.
В цю мить не стане в світі болю
і просвітліє на землі.

Петро Скунець

Минущий рік

Я гадав, що місяць січень –
то морози в лютій січі.
А такі настали стрічі,
що назвав я місяць: стрічень.
Я гадав, що місяць лютий
обпече морозом люто.
А було так любо-любо,
так і місяць звав я: любий.
І настав для мене жовтень,
і, моргнувши оком жовтим,
десь, кудись, якимсь ішов день.
Так і місяць звав я: йшовдень.
Я зустрівся з листопадом.
І відчув я з падолистом,
що падіння близько-близько,
що зустрівся з близькопадом.
Я ступив у місяць грудень
Та й упав на льоду груду
Щоб устати – треба труду.
Починаю місяць трудень.
Починаю рік – як будень!

Магічні слова

Знайди всі ці магічні слова в котлі Ванди.

ВАРИТИ	МАГІЯ
МІТЛА	РАВЛИК
КІШКА	КЛЯТВА
ЖАБА	ФОКУС
ЗЕЛЕНИЙ	ЗІЛЛЯ
КАПЕЛЮХ	ПАВУК

А Х Ю Б
 Н К І Ш К А Р З
 К А П Е Л Ю Х В А Е П К
 Ф О К У С Ш М Н В Л А Л
 З І Л Л Я Т У А Т Л Е В Я Є
 Ж А Б А Х Й П Г Е И Н У Т Б
 О Д П А І Ж І И К И К В
 В А Р И Т И Я К Х Й М А
 Р Л М І Т Л А П
 М К У Б